

OP WEG NAAR HAAR HART

Van Tamera Alexander zijn de volgende boeken verschenen:

Fountain Creek Kronieken in drie delen

Ontvlamd – Onthuld – Onthouden

De erfenis

Timber Ridge Reeks, drie delen

Uit de verte – Verder langs de weg – Diep in mijn hart

Belmont Reeks

Een blijvende indruk

Van blijvende schoonheid

Bell Meade Reeks

Fluister zacht haar naam

Op weg naar haar hart

Tamera Alexander

*Op weg naar
haar hart*

Roman

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

Voor Polly Chandler Alexander
Dankbaar dat ons eeuwig samenzijn hier begon

© 2015 Tamera Alexander

Oorspronkelijke titel *To Win Her Favor – Belle Meade Plantation, Book 2*
Uitgegeven met toestemming van Zondervan, Grand Rapids, Michigan
49530 USA

www.zondervan.com

© 2015 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD
Franeker

Vertaling Margriet Visser-Slofstra

Omslagontwerp James W. Hall; foto omslag Steven Gardner, Shutterstock;
omslagbelettering Garage-bno

www.uitgeverijvanwijnen.nl

ISBN 9789051944686 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

*U bent altijd mijn schuilplaats geweest,
een toren te sterk voor de vijand.*
Psalm 61:4

Woord vooraf

In de negentiende eeuw domineerde de staat Tennessee het paardenrennen in de Verenigde Staten, met Belle Meade in Nashville als meest toonaangevende stoeterij in het land. Klinkt de naam Secretariat u bekend in de oren? En Sunday Silence en Seattle Slew? De afstamming van deze kampioenspaarden en van ontelbare andere paarden voert terug op deze fokkerij waar mijn Belle Meade-reeks zich afspeelt.

Na mijn eerste bezoek aan Belle Meade en mijn kennismaking met de familie Harding, 'oom' Bob Green en zovele anderen die in de negentiende eeuw op Belle Meade hebben gewoond en gewerkt, wist ik meteen dat ik verhalen wilde schrijven over deze mensen, dit geweldige landgoed en deze bijzondere periode in de geschiedenis van ons land.

Hoewel deze roman wordt bevolkt door personages uit die periode en enkele beschreven gebeurtenissen daadwerkelijk plaatsgevonden hebben, komen hun karakters en daden in dit boek voort uit mijn verbeelding.

Dank dat u mij uw tijd toevertrouwt. Van uw kant een flinke investering die ik waardeer en nooit als vanzelfsprekend beschouw.

Met een groet van Belle Meade,

Tamera

1

Nashville, Tennessee
4 mei 1869

‘Rustig, dame,’ fluisterde Maggie, terwijl ze, met de teugels strak in de hand, vanaf haar uitzichtpunt naar beneden tuurde. Het geroezemoes van het publiek op het veld onder haar dreef op de frisse ochtendbries omhoog. Ze leunde naar voren om de hals van de volbloed te strelen. ‘Wacht,’ maande ze het dier, terwijl de lucht zinderde van spanning. ‘Nog even...’ Maar ondertussen begon haar eigen hart ook sneller te kloppen.

Bourbon Belle stampte flink met haar hoeven, Maggie voelde dat de merrie bijna niet meer te...

Het schot viel. De paarden op de renbaan onder hen schoten van hun plek, net als Bourbon Belle. De opwindning en vreugde stroomden door Maggies aderen.

Belle kwam tot leven. Maggie gaf de merrie de vrije teugel, zodat ze zich volledig kon overgeven aan alle instincten in haar gespierde lijf om te rennen, zo hard ze kon.

Belles hoeven dreunden op de egale ondergrond. Maggie kon zich voorstellen wat Willie ervoer wanneer hij met Belle op de renbaan daarbeneden draafde. Alleen woog de jongen half zo veel als Maggie, zodat hij en Belle nagenoeg over de baan vlogen. Ook later deze week zou dat tijdens de wedstrijd ongetwijfeld weer gebeuren.

Tweeduizend meter, een wedstrijd van nog geen twee minuten. Het bonken van Maggies hart maakte echter pas op de plaats terwijl Belle de bekende bocht in het pad nam. De krachtige galop van de merrie verslond de weg onder haar.

Ver voorovergebogen, zoals ze Willie had geleerd te doen,

voelde Maggie hoe de wind de spelden uit haar haar trok. Ze genoot van de vrijheid die alleen deze manier van rijden kon brengen. En ook al wist ze dat dit gevoel van vrede slechts tijdelijk was, ze genoot er nu met volle teugen van.

Belle denderde over het pad. Maggie spoorde haar aan, terwijl het beginpunt alweer in zicht kwam. Op dat moment steeg er een gejuich op op het veld onder hen. Maggie keek op en zag een volbloed daarbeneden over de eindstreep schieten. Belle rende op volle snelheid door tot Maggie de teugels aantrok.

Buiten adem bleef Maggie staan en liet de zoete graslucht haar longen vullen. Ze reikte naar voren om Belle tussen de oren te krabbelen. 'Goed gedaan, dame.' Maggie haalde diep adem. 'Mijn schuld dat we niet sneller gingen.'

Belle hinnikte alsof ze het daarmee eens was, wat Maggie een lach ontlokte.

Het prijzengeld van de aanstaande wedstrijd – *als* Willie en Belle wonnen uiteraard, maar daar was Maggie vrijwel zeker van – zou bij lange na niet genoeg zijn om de achterstallige belasting op Linden Downs te betalen, maar hopelijk zou het genoeg zijn om het belasting- en registratiekantoor – nogmaals – tevreden te stellen.

Belle had de laatste vijf wedstrijden gewonnen en gezien het aantal nog te verrijden wedstrijden op Burns Island Track betekende dat voor de komende maanden een redelijk betrouwbare bron van inkomsten. Maar waar Maggie echt haar zinnen op had gezet – als Linden Downs het zo lang uithield tenminste – was de Peyton Stakes, de grootste wedren in het land met het hoogste prijzengeld in de geschiedenis, die dat najaar voor het eerst zou worden gehouden. Uitgerekend hier, in Nashville op Burns Island.

Haar eigen Bourbon Belle, de driejarige merrie die ze van veulen af aan had verzorgd, zou die wedren winnen, tenzij er een onverwachte tegenstander zou opduiken. De tijden van de merrie lieten daar immers geen enkele twijfel over bestaan.

Waarom had ze dan toch het gevoel dat de komende maanden een onneembare horde waren? Ze hadden het al zo lang

uitgehouden. Daarom kon ze de gedachte dat zij en haar vader hun huis zouden kwijtraken niet verdragen.

Maggie steeg af. Het was heerlijk om haar benen te strekken en Belle stoom af te laten blazen voor ze naar huis zouden rijden. Maar met het verglijden van de tijd en het wegebben van de opwinding van de wedstrijd beneden op het veld drong de werkelijkheid zich weer aan haar op.

Hoe had het zover kunnen komen? Wat een afschuwelijk einde aan iets waarvoor ze zo hard had gewerkt om de boel bijeen te houden. Toch weigerde ze toe te geven aan de gevoelens van wanhoop. Zolang ze adem kon halen...

En ze een jockey had die over vier dagen weer in staat was een wedstrijd te rijden.

Ze zou het redden. Met Belle, en met Linden Downs. Ze had geen andere keuze. Al heel lang was haar vader haar schuilplaats en toren geweest; nu was het aan haar om dat voor hem te zijn.

Maggie raapte het pakket op dat ze eerder, samen met haar geweer, op de grond had gelegd. Het pakket stopte ze in de zadeltas en haar geweer stak ze in de schede die eraan vastzat. Paardrijden en schieten op een en dezelfde dag. Het woord *gelukzalig* schoot haar te binnen, maar dat leek niet helemaal te stroken met wat ze had gedaan.

Ze klom in het zadel en spoorde Belle aan huiswaarts te stappen. Maar al snel merkte ze dat Belle er weinig voor voelde om te stappen, en ook niet om te galopperen. De volbloed wilde doen waar ze goed in was.

Met alle soorten van genoeg liet Maggie de merrie haar gang gaan.

Op z'n knieën aan de oever van de rivier staarde Cullen McGrath in het troebele water van de Cumberland. Hij zag echter alleen de afgrond die zijn wereld geheel en al had opgeslokt. Nooit had hij aan zijn eigen oordeel getwijfeld, maar sinds hij hier een jaar geleden voet aan land had gezet, was hij vaker ten prooi gevallen aan twijfel dan hem lief was.

Ook spijt was een wrede metgezel gebleken. Maar één ding wist hij zeker...

‘Ik houd mij aan mijn belofte aan jou,’ fluisterde hij in de vochtige morgenlucht, ‘hoe moeilijk het ook zal zijn.’ Zouden beloften, hardop uitgesproken hier op aarde, in het hierna maals te horen zijn? Hij hoopte van wel. Op dit moment in ieder geval. Zijn grootvader had hem er vroeger van verzekerd.

Zeker, Cullen, mijn jongen. Alleen dwazen geloven dat dit leven het enige is wat we ooit zullen hebben. Maar de wereld die hierna komt, zal veel geweldiger zijn. En in het licht van het leven dat hierna komt, moeten we het leven hier op aarde ten volle benutten. Vergeet nooit dat je...

‘Hé! Jij daar. Het paard staat klaar.’

Cullen vertrok zijn gezicht bij deze plotselinge onderbreking van zijn gedachtegang. Het vette accent van zijn grootvader kleefde nog aan hem als een dikke laag mist boven het heideveld. Vroeger was hem vaak verteld dat hij net zo sprak als de oude man, maar pas de laatste jaren had hij die vergelijking op de juiste waarde geschat.

Toen hij overeind kwam en zich omdraaide, zag hij vanuit zijn ooghoek een beweging in het veld aan de overkant van de rivier. Een paard en ruiter flitsten voorbij. Met de snelheid van een bliksemschicht. Maar klopte het dat...

Hij kneep zijn ogen samen. Zag hij echt...

De fladderende rokken van het tengere meisje – of was het een vrouw, lastig te zeggen op deze afstand – lieten daar echter geen enkele twijfel over bestaan. Ze reed met een vrijheid en hartstocht die hem verlangend deed denken aan een ander leven. Ze bleek schrijlings te paard te zitten. Hij voelde een glimlach opkomen. Een dergelijke snelheid en bevalligheid in de gangen van een paard had hij niet meer gezien sinds Bonnie Scotland het opnam tegen de wind in...

‘Hé! Heb je me soms niet gehoord, knul?’

Knul? Inwendig briesend keek Cullen om en richtte zijn blik op de boomlange man die met de teugels in de hand stond te wachten.

Het was niet de smid zelf, de eigenaar van de stalhouderij, die eerder met de nodige aarzeling op zijn aanbod was ingegaan – afgemeten aan de tegenzin tenminste waarmee de

smid hem de hand had geschud. Toch herkende Cullen deze knaap. Enkele jaren jonger dan hij, en zo te zien behoorlijk eigenwijs. Hij was binnengekomen vlak nadat de smid zijn bod had aangenomen en had vervolgens aan de kant staan toekijken en luisteren.

Cullen overbrugde de afstand, terwijl hij voelde hoe de man hem probeerde te tartten. Vroeger zou hij de knaap meteen een kaakstoot hebben toegediend, enkel en alleen omdat hij hem met een flinke dosis minachting aankeek. Cullen vroeg zich alleen af of één klap, zelfs als die goed gemikt was, voldoende zou zijn om een man met dit postuur te vloeren.

Maar omdat hij zich qua gestalte en kracht met de man leek te kunnen meten zou hij met een goedgeplaatste uithaal op z'n minst enige schade kunnen aanrichten. En gezien de woede die zich de afgelopen maanden in hem had vastgezet, zou het hem een goed gevoel geven die dwaas bont en blauw te slaan. En daarmee die domme grijns van zijn gezicht te vegen.

Hij kon zich dat vandaag echter niet veroorloven. Dus in plaats van toe te geven aan zijn oude instinct keek hij de man strak in de ogen. Hij haalde een stapel biljetten uit zijn borstzak en telde die uit, terwijl hij zijn best deed zich een beleefdheid aan te meten die hij de afgelopen maanden in de haven van Brooklyn nagenoeg was kwijtgeraakt.

Hij stak hem het geld toe.

De man schudde zijn hoofd. 'Dit paard is tweehonderd dollar waard.'

Cullen nam hem op. 'En toch betaal ik er niet meer dan honderdvijftig voor, zoals ik nog geen uur geleden met de smid ben overeengekomen.'

Er verscheen een donkere blik in de ogen van de man. 'Dixon is van gedachten veranderd. Kennelijk wil hij het paard toch niet voor dat bedrag verkopen. Niet aan jou in ieder geval.'

Vanuit zijn ooghoek zag Cullen de smid de boel vanuit de deuropening in de gaten houden. Hij had al snel door wat er aan de hand was.

Hij was nog maar twee dagen in Nashville, maar had allang door dat de meeste inwoners de mensen uit zijn geboorteland allesbehalve hartelijk welkom heetten. En was hem dat op de een of andere manier nog niet duidelijk geworden, dan hadden de uithangborden bij vrijwel elke winkel – personeel gezocht: Ieren hoeven niet te solliciteren – boekdelen gesproken.

De verhalen over de gastvrijheid hier die hij in Ierland had gehoord, leken ver bezijden de waarheid te zijn. Maar dit was de Nieuwe Wereld, een vrije wereld. Hij had alle recht hier te zijn. En hij was te ver gekomen om nog terug te gaan.

Cullen keek van het geld in zijn hand naar de man. ‘Als het zo moet, vertel Dixon dan maar dat de koop niet doorgaat.’

‘Die koop interesseert hem niet.’

Cullen deed net of hem dat verraste. ‘Toen hij mij de hand schudde, leek hem die koop wel degelijk te interesseren.’ Met de nodige moeite wendde hij de ogen af van het prachtige dier waar hij de afgelopen dagen in de stalhouderijen van Nashville naar had gespeurd. Een Percheron, een van de vele mooie paarden die hij had gezien. Alleen had geen enkel paard aan dit dier kunnen tippen. Een zwarte hengst met een schofthoogte van één meter negentig. En de pittige blik in de ogen gaf blijk van een schrandere kop met voldoende kracht om een droom tot leven te wekken. Daar hoopte Cullen in ieder geval op.

‘Of,’ ging Cullen door, om zijn geluk verder te beproeven, ‘kennen de heren hier in het Zuiden de betekenis van een handdruk soms niet.’

‘O, die kennen we heus wel. We komen alleen niet graag bedrogen uit.’

‘Bedrogen uitkomen?’ Cullen stootte een lachje uit. ‘Een behoorlijk gewaagde uitspraak om rond te bazuinen, vriend. Helemaal omdat u degene bent die op de afspraak terugkomt.’

‘Ik ben uw vriend niet. En we hebben geen afspraak. Die maken we niet. Niet met uw soort.’

Opnieuw briede Cullen inwendig. ‘Over welk “soort” heeft u het eigenlijk?’

Snerend trok de man een van zijn mondhoeken op. ‘Jullie lijken precies op die zwarten, zo zie ik het. In een wat lichtere variant. Eropuit om te bedriegen en te stelen, om alles te pakken wat er te pakken valt. Maar wij zullen ze een lesje leren. Net zoals we dat bij jullie zullen doen.’

‘We lijken precies op die zwarten, zegt u?’ Cullen liet zijn adem duidelijk geërgerd ontsnappen, terwijl hij het geld veilig in zijn zak opborg. ‘Dus u bent niet alleen zo blind als een paard, maar ook nog eens zo dom als een koe? Of denkt u echt dat u aan de kleur van iemands achterwerk kunt zien wat voor vlees u in de kuip heeft?’

Het lukte Cullen de eerste uithaal van de man – en de nerveuze stap opzij van de verschrikte Percheron – te ontwijken. Maar de tweede klap trof hem als een aambeeld in zijn maag, met als gevolg dat ook de lucht uit zijn longen werd geperst. De stomp deed hem denken aan die van zijn oudere broer, alleen hadden Ethans klappen altijd twee keer zoveel effect gehad.

Buiten adem, maar nog stevig op z’n benen, slaagde Cullen erin zijn eerste vuistslag trefzeker te plaatsen. De man wankelde – wat zou Ethan trots zijn geweest – en er droop bloed langs zijn kin naar beneden. Hij knipperde met zijn ogen alsof hij evenzeer daas was van de klap als van degene die hem de klap had bezorgd.

Op straat vertraagden voorbijgangers en ook een stel kinderen hun pas om zich aan het tafereel te vergapen. Een jong meisje keek met verschrikt gezicht en wijd open ogen toe. Cullen – met een nog steeds pijnlijke vuist – had er meteen genoeg van. Hij greep zijn kans om een einde te maken aan het gevecht en hoopte zo deze boerenpummel tot rede te brengen.

Een snelle rechtse, bliksemsnel en met al zijn kracht – precies zoals Ethan hem had geleerd – en de boomstam viel met een dreun op de grond.

Cullen zag dat de smid zich verder in de schaduw terugtrok. ‘Ik heb geen enkele behoefte aan ruzie, Dixon,’ riep Cullen hem toe, terwijl hij zijn hand bewoog, ‘ik wil alleen dit paard kopen. En wel voor de afgesproken prijs. Een man een

man, een woord een woord. Kunnen we daar niet meer van op aan,' zei hij meer tegen zichzelf dan tegen de ander, 'dan blijft er niet veel over.' Hij haalde diep adem en voelde aan de pijn in zijn zij dat hij de volgende ochtend nog de nodige last zou hebben. Hij keek nog een keer om. 'Dus zeg het maar, komt u naar buiten? Of kom ik naar binnen?'

De smid, klein van stuk maar stevig gebouwd, kwam sneller naar buiten dan je op grond van zijn lengte zou verwachten. 'Dit was niet mijn idee, McGrath. I-ik...' Stotterend wierp hij een blik op zijn vriend, die nog steeds buiten westen was. 'Ik hoop dat u dat begrijpt.'

'Ik heb alleen begrepen dat wij elkaar de hand hebben geschud.' Cullen haalde de biljetten weer tevoorschijn. 'Volgens mij betekent dat dat wij een overeenkomst hebben gesloten. Of denkt u daar anders over?'

Dixon aarzelde. Zijn ogen schoten heen en weer, eerst naar zijn vriend, toen de straat op en neer. Uiteindelijk griste hij hem het geld uit handen en propte de biljetten in zijn smoezelige schortzak. 'Het paard is van u. Maar u hoeft niet meer terug te komen.' Zijn blik gleed opnieuw langs Cullen heen. 'Ik doe in het vervolg geen zaken meer met u.'

Cullen wierp een blik over zijn schouder om te kijken wat er aan de hand was, maar zag niets bijzonders. Zelfs de nieuwsgierige toeschouwers waren doorgelopen. 'Waarom wilt u geen zaken meer met mij doen, Dixon? Mijn geld is evenveel waard als dat van anderen.'

'Het heeft niets met geld te maken.'

'Als dat het geval is, waar heeft het dan wel...'

'Koopt iemand een paard...' De smid gebaarde naar de Percheron, terwijl de frustratie in zijn stem het won van zijn aarzeling. 'Dan is iemand van plan hier te blijven, een stuk grond te kopen, misschien een boerderij te beginnen.'

'Nou, en?' Cullen haalde zijn schouders op. 'Stel dat ik dat doe? Dat zijn toch mijn eigen zaken.'

Met een geërgerde blik keek Dixon naar hem op. 'Dat heb je mis, beste Ier. Je bent hier in het Zuiden, knul. Hier bestaat niet zoiets als "je eigen zaken". Niet voor mij, en al helemaal niet voor mensen als u. Neem dat paard mee en verdwijn voor

ik van gedachten verander. En mocht iemand ernaar vragen...' Dixon liep op zijn vriend af, die eindelijk bij bewustzijn kwam ... 'dan heeft u dat paard niet van mij gekocht.'

De waarschuwing van de man zat Cullen flink dwars. Het zou nog knap lastig kunnen worden om in deze stad zaken te doen. Hij had echter geleerd dat je gebruik moest maken van het juiste moment – of dat nu ging om een fysieke confrontatie of om iets anders. Daarom deed Cullen wat de man vroeg. Hij nam de leidteugel van de Percheron in de hand om het trekpaard mee te voeren. Er was enige aandrang voor nodig, waardoor het woord *koppig* meteen aan de bewonderenswaardige eigenschappen van het dier kon worden toegevoegd.

Hij ging op weg naar een zadelmakerij die hij eerder al eens voorbij was gelopen. Hij hoopte maar dat de eigenaar van die zaak ruimdenkender bleek te zijn dan sommige andere mensen die hij had ontmoet.

Ook hoopte hij op een positievere houding bij ten minste een van de grondbezitters in deze stad. Hoewel hij dat tot nu toe niet had ervaren. Bij alle boerderijen waar hij gisteren navraag had gedaan naar de grond die te koop werd aangeboden, had hij dezelfde reactie gekregen: aan Ieren wordt niet verkocht. Toch was hij erop afgestapt. Zijn vastbeslotenheid had hem geen andere keuze gelaten.

Maar vastbesloten of niet, hij stond nog steeds met lege handen. Tot twee keer toe was hij zelfs bedreigd met een geweer omdat hij als indringer werd beschouwd. Hij zuchtte gefrustreerd.

Hij had hetzelfde geld op zak als zij, maar kennelijk was zijn geld niet goed genoeg. Gelukkig had hij geen lening nodig. Geen enkele bank zou immers geld willen lenen aan 'mensen als u', zoals Dixon had gezegd. Maar dat was niet aan de orde. Cullen had voldoende middelen om een van de kleinere percelen die hij in de krant had gezien te kunnen kopen – als ze maar aan hem wilden verkopen.

Verscheidene van die percelen zouden binnen nu en veertien dagen geveild worden, maar zijn bezoek aan de rechtbank gisteren had hem snel geleerd dat een bod van hem niet

geaccepteerd zou worden. Nee, hij moest iemand vinden die rechtstreeks aan hem wilde verkopen. Wat op dit moment schier onmogelijk leek.

Maar misschien kon hij een van de eigenaren vlak voor de veilingdatum, als men wanhopig genoeg was, overreden om genoeg te nemen met minder dan de vraagprijs.

Cullen vertraagde zijn pas toen zijn aandacht werd getrokken door gejuich, ver weg, en door een ander geluid waar hij zich in nog geen duizend jaar in zou vergissen...

De veelzeggende, ritmische klank van hoefgetrappel.

Als door een onzichtbare hand geleid dwaalde zijn blik naar het einde van de straat, naar een veld een eind verderop. Bij de aanblik van de metershoge banier boven de ingang werd hij overspoeld door een golf aan herinneringen. Hij bleef op de zondoorbakken weg staan.

BURNS ISLAND TRACK, stond er op de banier te lezen, met daaronder in kleinere letters: Volbloedvereniging van Nashville.

Alleen al het lezen van de woorden bezorgde hem de neiging het op een rennen te zetten nu het nog kon, ook al wensde de vertrouwde omgeving hem dichterbij te komen. Maar hij wist wel beter. Trouwens, de keuze om het op een rennen te zetten had hij allang gemaakt. Daarom was hij immers van Engeland naar Amerika gereisd. Om opnieuw te beginnen.

Er drong zich een vraag aan hem op die nieuw noch aangenaam was, maar waar hij desondanks graag het antwoord op wilde weten. Was wat gebeurd was onderweg, tijdens de oversteek over de Atlantische Oceaan, zijn straf voor wat hij had gedaan – en nagelaten – in Londen? Had de Almachtige het hem op die manier betaald gezet?

Zo ja, dan was God wreder dan hij dacht. Kon men in de hemel niet zien dat hij geen andere keus had gehad?

Cullen verstevigde zijn greep op de leidteugel. Als hij de waarheid had verteld, had dat geen enkel verschil gemaakt. Mensen hadden hun mening al klaar. Net zoals dat hier, in deze stad, het geval was zodra hij zijn mond opendeed.

Hij had zich nooit voor zijn afkomst geschaamd, ook nu niet. Maar hij schaamde zich er wel voor dat hij jarenlang in

de goedheid van God de Vader had geloofd waar zijn grootvader het zo vaak over had gehad. Naar bleek, had God de Vader misschien meer weg van zijn eigen vader dan van het welwillende en goedgezinde wezen dat grootvader Ian met zoveel trouw en genegenheid had gevolgd.

Verderop in de straat zwol het gejuich aan tot gebulder. Cullen voelde een dorst opkomen die smeekte gelest te worden. Maar dat deel van zijn leven was dood en begraven. Net zo dood en begraven als zijn liefste Moira en hun kleine Katie...

Hij voelde een felle pijn achter in zijn keel.

Had hij die dag zijn leven kunnen geven om dat van hen te sparen, dan had hij dat gedaan. Hij slikte moeizaam. Maar God had niet naar zijn smeekbeden geluisterd. Niet in de kleine uurtjes van die ochtend, en niet in de donkere, lege uren de nacht erop, toen het kostbare leven dat hij in zijn armen had gewiegd, was overgegaan naar de eeuwigheid, op zoek naar de troost van haar moeder die haar was voorgegaan. Verscheurd van verdriet had Cullen de hemel om hulp gesmeekt. Maar God was doof geweest.

De laatste mis die hij had bijgewoond, leek eeuwen geleden. Op een van zijn eerste avonden in Brooklyn was hij langs een kerkgebouw gelopen, had er de vertrouwde gebeden gehoord en was naar binnen gelopen, ook al wist hij diep vanbinnen dat het weinig zin had. Zittend in de bank had hij opgekeken naar de wazige figuur van de gekruisigde Christus en God opnieuw gevraagd – nee, gesmeekt – om hem te vertellen *waarom*. Om hem de weg te wijzen, om hem te vertellen wat te doen.

Maar hij had geen antwoord gekregen. Geen fluistering, zelfs geen zuchtje, had de hemel hem gegeven. Bij zijn vertrek had hij zich daarom plechtig voorgenomen nooit meer terug te komen. De Almachtige wilde er het zwijgen toe doen? Prima. Dan hield hij zich ook stil.

Naast hem bewoog de Percheron en klauwde met zijn hoeven op de grond.

‘Rustig maar,’ fluisterde Cullen, terwijl hij over zijn vacht wreef. Als hij in deze stad of elders een toekomst wilde

opbouwen, dan was het aan hem om dat te realiseren. Zijn verleden mocht daarbij niet aan het licht komen.

Maar was een oceaan breed genoeg om de last van zijn zonden verborgen te houden? Helemaal omdat een van de mannen die Ethan onrecht had aangedaan een Amerikaan was? Cullen had gehoord dat het schandaal in de krant had gestaan. Niet zo verrassend, gezien het paard dat erbij betrokken was geweest en hoeveel het de Amerikaanse zakenman had gekost. Cullen blies zijn adem uit om de bedompte lucht in zijn longen te vervangen door frisse lucht.

Zijn vroegere kwelgeesten – en degenen die waarschijnlijk nog steeds achter Ethan aan zaten, waar zijn broer ook mocht zijn – hadden de strijd vast en zeker zo langzamerhand opgegeven. Zo niet, dan zouden ze Cullen, als ze hem inhaalden, met huid en haar verslinden tot er niets meer van hem over was.

Vastbesloten om bij hen uit de buurt te blijven liep hij de straat in, de andere kant op, in de richting van de zadelmakerij. Hij was buiten bereik van de Londense vereniging voor volbloedpaarden, en dat wilde hij zo houden ook. Net zoals hij zo ver mogelijk bij volbloedpaarden – en de renbaan – vandaan wilde blijven.

Hij wist bovendien precies hoe hij dat moest aanpakken. Zichzelf opbergen op een rustig boerderijtje aan de rand van de stad. Weg van de wereld. Alleen. Dat stond hem voor ogen. Zo hoopte hij de gezochte rust te vinden.

In de zadelmakerij koos hij het mooie maar eenvoudiger leerwerk in plaats van de rijkelijker bewerkte zadels die minder goed gemaakt waren. Een prachtig zadel trok zijn aandacht en hij wist meteen welk zadel Ethan zou hebben gekozen.

Klaar om te betalen liep hij naar de toonbank, terwijl hij knikte in de richting van de jongedame die hem nauwlettend in de gaten hield.

‘Goedendag, meneer,’ zei ze vriendelijk maar met een overdreven glimlach. ‘Kan ik u verder nog ergens mee helpen?’

Cullen controleerde zijn tuig, negeerde de uitnodiging in haar stem en schudde zijn hoofd. ‘Volgens mij heb ik alles wat

ik nodig heb, miss. Maar toch bedankt.'

Alsof er een kaars werd uitgeblazen, zo snel verdween het licht uit de ogen van de vrouw. Ze keek hem aan alsof hij ineens een ander, heel wat minder aantrekkelijk, hoofd had gekregen.

Terwijl ze stilzwijgend de rekening opmaakte, dacht Cullen terug aan die avond met Ethan in een Engelse pub toen een barmeid nagenoeg hetzelfde had gereageerd.

Cullen, arme drommel die je bent. Lachend had Ethan zijn bierglas opgeheven. Leek je maar wat meer op je vader, net als ik, en was aan je haardos al te zien dat je Iers bloed in je aderen had, dan was dit niet gebeurd. Zoals de situatie er nu voorstaat – Ethan liet een flinke boer – heb je die lichtgroene ogen en donkere krullen op je kop waar de dames op afkomen ... tenminste, zolang je je mond niet opentrekt ... aan wijlen je moeder te danken! Op die woorden was opnieuw schor gelach gevolgd.

De herinnering deed Cullen inwendig glimlachen. Maar kennelijk dachten de vrouwen in het Zuiden net zo over Ieren als Engelse bardames. Door de jaren heen had Ethan hem ongenadig geplaagd met het feit dat hij geen 'Ierse trekken' had. Maar afgezien daarvan konden Ethan en hij voor een tweeling doorgaan. Toegegeven, Ethan had iets meer bravoure, maar qua uiterlijk waren ze duidelijk broers.

Een halfuur later had Cullen het paard bijna gezadeld toen hij voelde, in plaats van hoorde, dat er iemand achter hem stond. Hij wist meteen wie het was. Had hij het gevecht maar beslecht toen hij nog in het voordeel was. Op alles voorbereid draaide Cullen zich om.

Maar degene met wie hij oog in oog kwam te staan, was niet degene die hij had verwacht.